

FOLK OG LAND

NR. 1 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 11. JANUAR 1964

LØSSALG 1 kromø

HALLGEIR HORDE:

Er vi kommet med på den «riktige siden?»

Nyttårsstemning 1964: «Se til venstre — russisk soldat synger vakre fredssanger». (Pallietørke — Antwerpen).

Gjennom sitt medlemskap i NATO har Norge sikret seg billett til neste krig. En krig som ikke dreier seg om noe mindre enn den nu så belastede programpost: verdensherredømmet. Selvfølgelig benytter man ikke åpenlyst denne glose, men tyr til penere omskrivninger som «En Verden og «sosialismens seier». I praksis er betydningen den samme.

Det er i sannhet store forandringer som er skjedd i det individualistisk - nøytralistiske Norge når det stiller seg til rådighet i et spill med så avgjort udemokratisk, ja nesten totalitær karakter. Som kjent er det ikke så lenge siden Norge fremsto så nøytralt og fredselv at det ikke engang ville ha en egen hær, ja nesten ikke politi. Og på toppen av det hele har man alliert seg med en makt som ikke engang er til stede på det europeiske krigsteater hvor slaget naturligvis kommer til å stå. Som før.

På slike dystre og temmelig sjansebetonte — for ikke å si hasardiøse — foretagender er det man satser folk og land. Vi har tidligere ligget på demokratiets offerbenk og kommet ribbet derfra,

men de ansvarlige later til å være tungnemme.

Men vi er selvsagt ikke alene: sammen med alle de andre små nasjoner som stadig må reddes og forsvares mot store, stygge verdens-

erobrere, skal vi gå i bresjen og ta hovedstøyten når stormflommen kommer veltende. Vi skal være buffersone og kjempe på våre egne marker som leiesoldater i en krig som egentlig ikke angår oss. Og dertil: vi vil etter alle beregninger møte soldater fra et annet av Europas hjørner og for hvem premisene for krigen er like uholdbare som for oss. De kjemper tvunget i den bitreste av alle kriger — broderkrigen.

Det koht'ske prinsipp om at det gjelder å komme med på «den riktige siden» har ingen generell gyldighet, og i dagens situasjon er det høyst urealistisk. Det er ikke et spill for Europa, men et spill om Europa vi er vitne til, og hvor hensynet til Europas velbefinnende kommer helt i bakgrunnen. Ganske tydelig kommer dette frem i Tysklands-«problemet» som aldri blir løst.

Umulig å misforstå var utenriksminister Dean Rusk's uttalelse da han besøkte Bonn nylig. Den var stilet til bundestyskerne, men gjelder like meget de øvrige NATO-medlemmer. Han sa: «Vi amerikanere er ikke her

Forts. side 7

ENGLAND MØTER
RASEPROBLEMET

STRID OM HUS, SKOLER OG BESKJEFTIGELSE

London idag. Skriften på veggen: Alle hvite skal dø.

Den kjennsgjerning at den britiske regjering ifølge en melding i BBC i siste del av 1963 måtte bekvemme seg til forbigående å innføre et raseskille i visse av landets grunnskoler, kaster et grelt lys over et ytterst alvorlig problem i våre dager: den raske innfiltrering på øya av fargede fra forskjellige Commonwealthland. En slik offisiell erklæring gjør det bare alt for tydelig at England med sine mere enn 500 000 fargede har et rase-

problem som i noen byer truer med å føre til alvorlige konflikter.

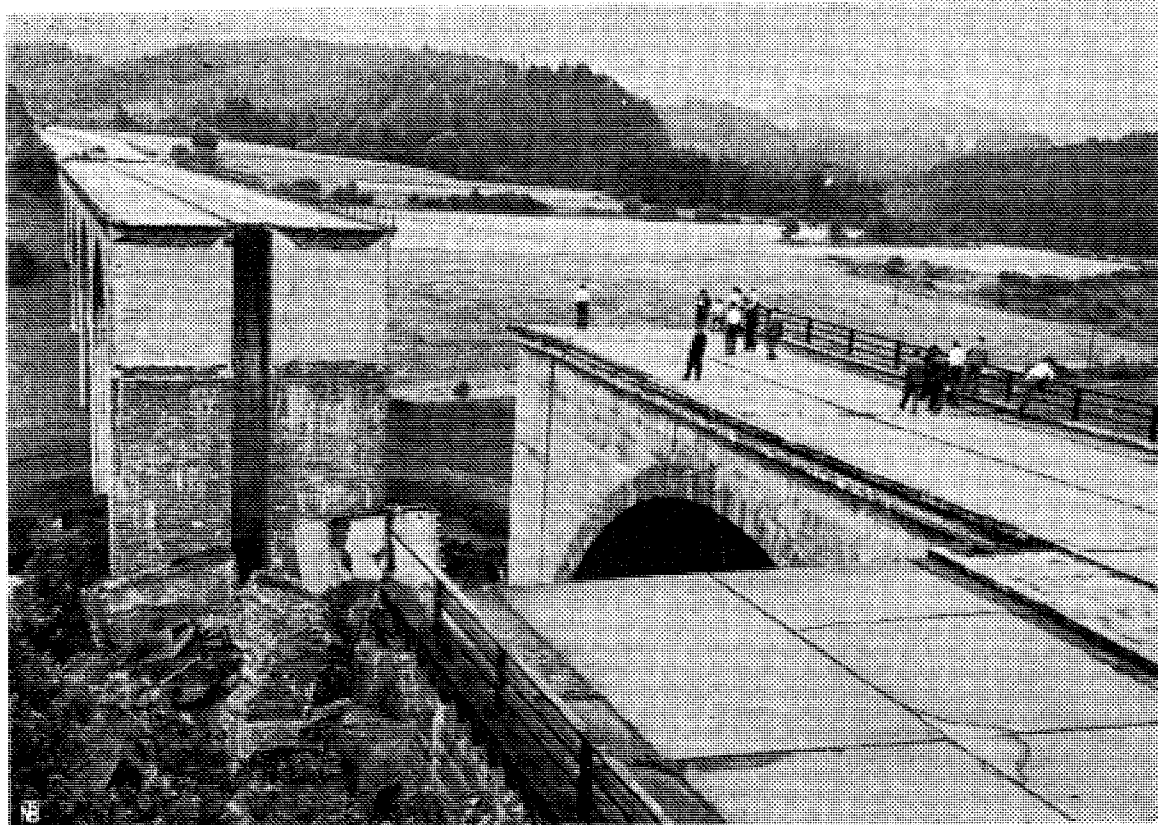
Den som i dag gjør et besøk i England og holder øynene åpne, den vil bli grepet av forbauselse: hele gatestrøk i London, Birmingham og andre storbyer har ikke en eneste engelsk innvåner mere. I deres sted ser man indere, pakistanere og vestindere.

Riktignok utgjør tallet på fargede immigranter bare 1 prosent av den samlede befolkning, men de fargede opptrer konsentrert på få steder. Hvis man for eksempel fra i dag til i morgen ville trekke dem ut av driften av undergrunnsbanen i London, så ville driften straks stanse helt.

I Londonforstaden Southall har den mørkhudede befolkning tiltatt slik at de hvite allerede føler seg nesten i mindretall. Fra hvit side krever man at regjeringen skal gripe inn og krever adskilte skoler. Forskjellige radikale elementer gikk til og med så vidt at de kastet selvlagede bomber inn gjennom vinduene og under bilene til de uønskede innvandrere.

Til slutt dukket undervisningsministeren personlig opp i en hvit foreldreforsamling i den største skole i Southall og erklærte uten omsvøp: «Regjeringen er av den oppfatning at det ville være galt og farlig å innføre raseskille i skolene». Sett på lengere sikt måtte man an-

Forts. side 6

Europas dype fornedrelse: Midt gjennom Tyskland går frontlinjen for fremmede makiblokkers kolde krig.

Torolv Fanebust:

Politistaten Norge

I FARMAND FYRTE TORALV FANEUST FØR JUL AV FØLGENDE KRAFTSALVE, SOM VI MED FØRATTERENS TILLATELSE GJENGIR:

«Tillitskrisen rammer nær sagt alle grener av statsmakten, endog politi, påtalemyndighet og domstoler», skrev «Farmand» nylig, og jeg vil derfor be om spalteplass for å illustrere denne påstandsberettigelse ut fra årelange erfaringer som justismyndet borger av «rettsstaten» Norge.

— Det var etter grundige overveielser jeg provoserte påtalemyndigheten til å anlegge injuriersøksmål mot meg ved Eidsivating lagmannsrett i juni 1947. Men innen retten ble satt, hadde påtalemyndigheten og politiet anvendt irregulære metoder mot mitt månedsskrift «§ 100» og meg gjennom hele ti — 10 — måneder. Det vil føre for langt å gå i detaljer her, men jeg vil nårsomhelst dokumentere fakta. Og beveggrunnen kunne ene og alene være den at påtalemyndighetens sak sto så svakt og min sak så sterkt at man ved regulær rettspleie ville komme til kort med å avverge «en skandale for Norge» — som statsadvokaten uttrykte det i lagmannsretten.

Den mest sesong-forvirrede del av dagspressen syntes i den tiden å tro at alt offentlig var av det gode, og all opposisjon og kritikk av det onde. Den hetzet derfor så det er en skam å minnes. Selv hadde jeg følt tidsånden tilstrekkelig på pulsen til å være meg bevisst at det for mitt vedkommende brygget opp til en høyst ulike styrkeprøve mellom den lille mann og maktmennene i den sterke, av massene forgudede stat. Men jeg visste også at maktens «rett» er av begrenset varighet, og at rettsmakt er det varige.

Jeg bestemte meg derfor til å ta injuriersaken og alt det den førte med seg som en prøve på rettsikkerheten. Så fikk det bli opp til rettsstaten å bestå prøven eller stryke til eksamen. — At jeg var og er og blir den eneste her i landet som noen gang er blitt arrestert og varetektfengslet for en injurie, samt at det ble holdt rettsstridig razzia i mitt hjem, var et illevarslende startgrunnlag og gav allerede rettsstaten tre røde minus i karakterboken. At jeg ble immatrikulert i kriminalkartoteket med nummer, navn, foto og fingeravtrykk et halvt år før siktelsen ble utvidet til påtale, gav rettsstaten det fjerde minus, og det femte da NRK gjennom

nyhetsendingen utbasunerte meg som «den illgjetne bladstyreren».

Min første «forsvarer» ble omgående skremt til å trekke seg. Og h.r.advokat Frits Willberg, kjent for å ha både nebb og klør, fikk sitt livs første nervesvikt dagen før vi skulle i forhørsretten for en ukes bevisopptak. Flere viste det seg umulig å oppdrive i løpet av åtte måneder, og den som til syvende og sist måtte finne seg i å fungere i lagmannsretten, beklaget at han som oppnevnt savnet lovens adgang til å nekte.

Det var mot den her skisserte bakgrunn jeg møtte i lagmannsretten, flankert av fire fryktede stenografdammer. På mitt spørsmål om han hadde noe å innvende mot at det ble tatt opp stenografisk rettsreferat, svarte lagmannen at det var ham uvedkommende, det var min rett etter loven. Men han forutså neppe at de stillferdige damene skulle bli den indirekte årsak til at rettsstaten strøk så fullstendig til eksamen!

For ikke å sprengte «Farmand»s ramme må jeg ved denne anledning hoppe tvers over hele den temmelige miserable rettsaken og gjengi et utsnitt av statsadvokatens fryktbetonte brev til riksadvokaten den 16. juli 1947 — to uker etter at jeg var dømt til 9 måneders fengsel, mer enn dobbelt så lenge som den da 34 år gamle Norgesrekord for injurier.

«Man bør imidlertid ha sin oppmerksomhet henvendt på de stenografiske referater Fanebust lot oppta i injuriersaken — hvis de blir utgitt i trykken. — Jeg vil forsøke å få anken avgjort snarest mulig, og når dommen er blitt endelig, vil den straks bli sendt til fullbyrdelse».

Jeg måtte altså hindres i å vinne tid til å redigere og trykke stenogramreferatet som ble på 360 maskinskrevne ark A-4. Denne statsadvokat, som også var sakens aktor og foreleser i straffrett ved Det Kongelige Norske Universitet, ble senere forfremmet til første lagmann. —

I den gode hensikt å avverge den fortsatt truende «skandale for Norge», godtok riksadvokaten prinsippet om kjedereaksjon ved å kontakte «Det Kongelige Justis- og Politidepartement» som lot regjeringens hemmelige politi tre i aksjon for å hindre meg i å trykke

rettsstenogrammet. Denne onde hensikt ble i første omgang oppnådd ved at politinspektør Asbjørn Bryhn i det nettopp nevnte departement fikk kriminalavdelingen i Stavanger til å advare alle trykkeriene der i byen en ukes tid før jeg gikk min runde for å finne en villig trykker. — Selvsagt var der da ingen som hadde «tid».

En boktrykker i Oslo gikk deretter i gang med arbeidet i all stillhet, vi ante jo at noe djevleskap var i gjære. Og ganske riktig: Da maskinsatsen var ferdig korrekturert og papir innkjøpt, hadde Justisdepartementets hemmelige politi skygget inn trykkestedet, der en provokatør troppet opp med forvarsel om at L. O. hadde besluttet å blokere trykkeriet dersom min stenogrambok ble trykket. Den rettsstridige blokade av min «§ 100» var en kjennsgjering i den tiden, hvorfor provokatøren ble trodd og oppnådde å se satsen bli styrtet i smeltegryta mot forsikring om arbeidsfred for trykkeriet.

Jeg fikk deretter eneværelse på Botsfengslet. Og vel er ikke L. O. et utpreget søndagsskolebarn, men aldri har denne organisasjon blokkert noen i dølgsmål. Men det var først etter flere års famlende forsøk som amatørdetektiv at det litt om litt lyktes meg å kartlegge den her skisserte gang i urverket. — Anno 1951 sendte jeg så min klage til Stortingets justiskomite og bad om hjelp til nærmere oppklaring — først og fremst ved vurdering av den skriftveksling jeg mente var å finne i Justisdepartementets arkiv.

Etter elleve måneder uten livstegn fra Justiskomiteen slapp jeg til med et oppsett i «Farmand».

Da fikk jeg omgående det svar at min nye henvendelse med «Farmand» som vedlegg var mottatt og oversendt Justisdepartementet.

Det ble igjen et halvt år på is. På henvendelse fikk da min advokat det svar at man hadde «innhentet Lars Ramndals underhåndstillatelse til å legge saken hen i departemente», og at den foran nevnte brevveksling var stemplet intern og kunne ikke utlånas! — Har vi ikke da en rettsstat i navnet, men en politistat i gavnnet?

Hertil kommer at den lensmann som skulle vært første vitne i injuriersaken, ikke ble avhørt da etterforskeren ikke var kar om å finne ham. Som NS-medlem var han trolig flyttet gjennom så mange leirer og fengsel. — Til bevisoppta-

NIELS NIELSEN:

De eksakte Videnskaber og den nye Tidsalder

Den tyske Filosof, Immanuel Kant, byggede sit System op i nær tilknytning til den klassiske Mechanik, der som bærende Grundlag havde det kopernikanske Verdensbillede og den engelske Fysiker Isaac Newtons betydningsfulde matematiske Arbejder. Kant paastod at hvis vi var istand til at faa Indsigt i hele den Kæde af Fænomener, som betinger et Menneskes Opførsel, saa ville vi indse at disse Foreteelser afhænger af en Lov, Frihedens Lov, som gives af Mennesket selv, og som ikke tillader nogen fysisk Forklaring, fordi de fysiske Love nettopp er underordnet denne Lov. Den engelske Astronom, Sir Arthur Eddington, der beskæftigede sig med Spørgsmaalet om Relativitetsteorien og Rumets Struktur, løser imidlertid Problemet vedrørende Forholdet mellem Viljens Frihed og Aarsagsloven paa en langt enklere Maade end Kant. Han støttede sig paa Relativitetsteorien og Kvantemekanikken, herunder især paa den tyske teoretiske Fysiker Werner Heisenbergs Ubestemthedslov. Og under Henviisning til denne Lov paastaar Eddington, at vi ikke kan finde et Grand af Øyensynlighed til Gunst for Nødvendighedslæren, og at vi ikke længere har nødig at tvivle paa vor umiddelbare Erkendelse af en fri vilje.

Den tilsynelatende selvmodsigende og urimelige Paastand, at vi paa den ene Side faktisk har en fri Vilje, og paa den anden Side er Led i en ubrydelig Aarsagskæde imødegik Kant ved sin fantastiske Teori om at Mennesket er Medlem af to Verdener, den intelligible Verden, hvor Frihedens Lov gælder, og Fænomenerverdenen, hvor Aarsagsloven gælder i al sin Strengheid. I Modsetning til Kant henviser Eddington til Kvantemekanikkens statiske Natur og mener, at da ingen fysiske Processer er determinerede i klassisk Forstand, saa kan de menneskelige Handlinger heller ikke være det.

Vor verdensberømte Fysiker, Niels Bohr, der var Grundlægger for hele den moderne Atomfysik, og for den Ændring i vore Forestillinger om Fysikens Love,

som er kommet til Udtryk i Kvantemekanikken, blev ved et Møde af internationale Fysikere og Filosofer paa Askov Højskole i 1951, opfordret til at besvare dette vanskelige Spørgsmaal. Niels Bohr, der var fortrolig med at Menneskeandens gennemløber forskellige Udviklingsfaser, idet den fremtræder som subjektiv, objektiv og absolut Aand — og tillige at Allegorien om Sfinxen betyder at der findes en bestemt Slags Spørgsmaal, som Mennesket ikke kan nærme sig med mindre det ved hvorledes de skal besvares, udtalte: «Viljen er ligesaa fri, som det er muligt at definere Begreberne Vilje og fri paa en rationel Maade».

(Forts. s. 7)

Efterabelseslysten og Nysgerrigheden er de Ejendommeligheder, der preger Mennesket i dets Maade at tænke og føle paa. De fleste af de Konklusioner det kommer til er ikke Følger af den enkeltes Tankeliv, men de har dannet sig af Samtidens traditionelle Forestillinger. Det er meget vanskeligt at forklare hvorledes den Mislighed man i daglig Tale kalder for Verdens Ondskab, skal defineres. Man forbinder gerne det onde Princip med Synden. Men det er så let at udslynge Ordet Synd, noget ganske andet er at analysere det syndiges og ondes Virkemidler og inderste Væsen. Den tyske Filosof, Friedrich Nietzsches ødelagde den gamle forstenede Moral, der forlængst var bleven umoralsk. Han gjorde Oprør mod de uforanderlige Former, som Folk rent teoretisk er forpligtet til at følge — men som aldrig bliver fulgt. Hans Stjerne er for nedadgaende, fordi han havde den Vanskæbne at blive brugt som Symbol af Adolf Hitler og Benito Mussolini.

For at blive klar over hvad «SYND» egentlig er, aflagde jeg for nogle Aar siden «Metropol-Biografen» i Frederiksberggade et Besøg. Det var den franske Storfilm «De syv Dødssynder», der gik over Lærredet. Den havde faaet Prædikater: pikant, dramatisk og løssluppen, forbudt for Børn. De syv Dødssynder var: Gerrighed, Dovenskab, Ukyndighed, Fraadseri o.s.v.

Det var just ikke som en skyldbetyngt Synder jeg forlod Biografen. Muligvis vilde en fransk Turist paa Visit i København sige, at det er en ganske umulig Film, der kun kan more de dumme Danskere, men blot ikke gør Lykke i Frankrig. En dybsindig Filosof har

Forts. side 3

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Ugler i Frankfurtermosen

Meningen med den prosess om tyve år gamle, til og med tidligere pådømte forbrytelser i krigens tegn, som så smakfullt ble påbegynt i Frankfurt innunder jul, skulle en tro måtte være endelig en gang å få avdekket i all fall noe av sannheten om det Auschwitz som så beleilig ligger på den annen side av jernteppet. Spesielt interessant måtte det jo være etter at det nå, kanskje vesentlig takket være professor Rassinier og biskop Neuhäusler, endelig er definitivt klarlagt og medgitt at de meget omskrevne gassovner i Dachau og de andre leire på denne side av jernteppet, som også norske aviser har levet høyt på, er fri fantasi fra ende til annen.

Det var også all grunn til å tro at det denne gang ville være mulig å få frem noe av sannheten siden en hadde sikret seg den mann som størsteparten av tiden var kommandant i Auschwitz, og det dessuten ville være åpne rettsforhandlinger på et sted hvor også skeptikere kunne føle seg noenlunde trygge for liv og frihet.

De siste hendelser peker imidlertid tydelig i en annen retning. Det er nok ikke sannheten en er ute etter denne gang heller, men den gamle svindel som skal underbygges etter at så mange løgner er avdekket i den siste tid.

Ingen tviler jo på, eller har tvilt på, at det som voktere også i de tyske fangeleire fantes en rekke råskinn. Det var jo ikke akkurat eliten som ble brukt som fangevoktere mens de andre dro i krigen, og de ble vel heller ikke bedre etterhvert som krigen fra vestalliert side hovedsakelig ble ført mot den tyske sivilbefolkning. Det er altså visselig ikke vanskelig å finne nok av anklagepunkter mot de Auschwitz-voktere som nå står for retten i Frankfurt, like lite som det ville være vanskelig å finne anklagepunkter mot vokterne i de grufulle allierte leire etter krigen eller i de norske konsentrasjonsleire etter krigen for den saks skyld. Men det er naturligvis ikke det som er poenget. Hvis det var forbrytelsen som sådan en ville tillivs, så var det mere nærliggende nå å interessere seg for dem på den annen side som hittil har gått helt fri. Det saken i folks oppfatning gjelder er derfor om det i Auschwitz etter ordre fra den ansvarlige tyske ledelse virkelig foregikk en systematisk utryddelse av jøder eller andre folkeslag.

Kommandanten benektet dette kategorisk og hevdet at han ikke kjente til gasskamre i Auschwitz. Han døde meget beleilig i fengslet før han fikk anledning til å gjenta dette i retten for offentligheten.

Den foran nevnte professor Rassinier, en gammel venstreorientert Dachaufange og fransk motstandsmann, har i årevis i skrift og tale bekjempet løgner om gassing av fanger i leire på denne side av jernteppet, og han har også stilt seg uhyre skeptisk til beretningene om Auschwitz. Han har påvist en lang rekke motstridende forklaringer fra sannhetsvitnene og har også avdekket direkte og åpenbar løgn. Nå aktet han seg naturlig nok til Frankfurt for der å kunne følge prosessen og kanskje finne frem til den endelige sannhet slik han gjorde det da det gjaldt Dachau.

Men nydemokratiet ville det anderledes. Professor Rassinier ble ganske enkelt stanset ved den tyske grense og nektet adgang til Tyskland, til tross for at han representerte både franske og tyske aviser, foruten den amerikanske «Hoover-stiftelse».

Kan det være noen annen forklaring på alt dette enn at det slett ikke er sannheten en vil frem til i Frankfurtermosen?

Er det ikke heller trolig at hensikten med nok en gang

TENK SELV!

I forbindelse med Stortingets forestående behandling av innstillingen «Om landssvikoppgjøret» vil overrettssakfører Sverre Helliksenes lille bok «Tenk selv» og Forbundets lille brosjyre «Om landssvikoppgjøret» være av spesiell interesse, idet Stortinget har fått seg begge oversendt. Vi kan fremdeles skaffe endel eksemplarer av nevnte skrifter og prisen er kroner 10,- for Helliksenes bok, og kroner 1,- pr. stk. for brosjyren. Overfør pengene til Forbundet, postboks 3214, postgiro 150 28 og bøkene blir sendt portofritt.

Hitlers «Min Kamp» på norsk

Vi trenger 2-3 eksemplarer av den norske utgaven av Hitlers «Min kamp» (2 bind). Er det noen som kan skaffe oss ett eller flere eksemplarer er vi takknemlige for tilbud med pris-forlangende.

FOLK OG LANDS
BOKTJENESTE
BOKS 3214, OSLO 4

De exakte —

(Forts. fra s. 2)

udtalt, at den eneste Synd, der kan tillegges et Menneske er at det er født til Verden. Her i vort kolde Norden, hvor vi den længste Tid af Aaret maa arbejde for at holde Varmen, men dog mest fordi vi skal tjene noget for at kunde leve anstændigt og betale enhver sit — inklusive Husleje, Mad, Brændsel og de kolossale Skatter, som de socialdemokratiske Regeringer anvender for at proletarisere Folket — har Gerrighed i de siste 3-4 Menneskealdre været den største Dyd.

Marxisterne forlanger med brølende Demagogroster Herregaardenes Ødelæggelse. Endvidere at Ejerne betaler op mod 90 pCt. af deres aarlige Indtægt i Skat. For at kunne betale deres Kreditorer er det nødvendigt at de frie Erhverv sparer sammen til Kommunismens Guder, Skattevæsenet, der er umættelige Moloker. Jo mere man giver dem, des mere forlanger de.

Niels Nielsen.

å trekke disse tyske råskinn for retten mens deres tallrike kolleger verden rundt går fri, og å dømme dem på ny for brutalitet og sadisme, er den ganske enkle dermed å gi folk inntrykk av at også beretningene om den systematiske utryddelse av jøder ved hjelp av gass da er sanne?

Med andre ord: Kan det være tvil om at det er ugler i mosen?

Mannen fra Menighetsfakultetet etterretningsagent

Jeg har nettopp lest Sverre Norborgs bok «60 selsomme år».

Det kan skjules meget rart under prestekjolen, men fhv. norsk prest Sverre Norborg slår alle rekorder. Den mann lider ikke av anfektelser og skepsis, men går direkte fra prestestol til slakterbenk, fra arbeidet for sjelers frelse til organisert folkemord på tyske kvinner og barn.

Jeg forstår etter lesningen av denne bok av Hallesbys elev, som ble utgitt i 1962 på J. W. Cappelens Forlag, lettere slike folkedommere som Berggrav, eller slike avvikere fra kristen etikk og religion som likvidatorene Alex Johnsen og Bonnevie Svendsen. Forsåvidt må vi rette en hjertelig takk til forfatteren. Men man må bitterlig beklage at slike folk som Norborg har erholdt kirkens ordinasjon. Hans eget tykke, underholdende skrift vidner tilstrekkelig om hva det kan skje når behagssyke «veiledere» får myndighet og makt iblant oss. Man føler trang til med den hellige skrift å utbryte: For Eders skyld bespottes Guds rike iblant hedningene!

Det vil føre for langt å kommentere hele den snakkesalige, tykke bok. Jeg skal nøye meg med å se litt nærmere på Norborgs i sannhet ikke meget evangeliske arbeide som amerikansk etterretningsoffiser fra 1943 til 1944. Man spør seg bare uvilkarlig hvilke særlige grunner som medvirket til at denne forholdsvis ferske emigrant, etter eget utsagn ble han amerikansk borger 13. januar 1943 — fikk en høy charge i Office of Strategic Services i Washington D.C.

Det er i sannhet selsomme år. Han sier selv: Jeg ble betrodd en stilling i den hemmelige amerikanske etterretningstjeneste. Hvorledes det skjedde skal taushet alltid skjule.

Før jeg går løs på den av-

skyelige jobb med forfatterens egne ord å gjøre rede for hva Ole Hallesbys elev bedrev i Washington i de selsomme krigsår, så må jeg nevne at hans barndom er tildels smukt og gripende skildret. Man kunne ønske med dikteren at Norborg gjennom sin strid og dåd hadde bevaret det barnlige skjær til det siste. Men King Dollar øver nedrigt verk både ute og hjemme. Norborg sier selv: «Det som foregår for åpen scene er for lite å regne mot trolltoget bak kulissene.» Det kunne være fristende å sitere utførlig hva dette tre hoders troll Norborg i «Morgenbladet» 17. november 1962 beretter om i sitt «arbeide» i propagandaens tjeneste, men følgende får være nok: I krigstid må fienden villedes. Det skjer ved direkte løgn eller ved frekk fortieelse. Jeg orker simpelthen ikke sitere mere. Vi synes å fornemme den samme sataniske ånd som fikk Berggrav til å lovprise løgner.

Det sorgelige er at det norske kristenfolk årlig gir hundretusener til utdannelse av menn av en slik djevlesk legning. Sannelig, bak korset står djevelen. For det er sannheten som frigjør.

Hans Egede Nissen.

NORDISKE RIKSPARTIET
NORDISK SAMLING MED
TIDNINGEN
NORDISK KAMP
önskar alla norska kamrater och meningsfränder
ETT GOTT
NYTT ÅR 1964!

GODT NYTTÅR

önskes alle meningfeller,
særlig dei på Supplandsfoss og Blødekjær fangeleir.

NILS FJELLSTØLLIA
Vallekilen

Dagens lille bilde fra Tyskland. Ikke alt er Wirtschaftswunder. Krigs ofre demonstrerer i Bonn.

Jeg var

Mussolinis hemmelige agent

V.

Jeg ventet på soloppgangen.

I ett nu nådde jeg fortauet på min høyre hånd og lente meg mot husveggen. Tydelig hørte jeg grinnen som lukket seg bak meg. Nu var jeg helt alene. Nu begynte min misjon på fiendtlig område. Fra dette øyeblikk ville jeg være general og soldat på samme tid, som en tysk offiser sa til meg. Alt kom nå an på min egen styrke og mitt eget mot. Ville jeg klare det?

Jeg hadde ikke megen tid til å reflektere over dette, men så meg omkring. På vialen hersket det stillhet og mørke. Litt etter litt vendte jeg meg til mørket. Fiendens artilleri var ikke i virksomhet, jeg hørte bare geværskudd i det fjerne.

Det var blitt sagt meg at bak persiennene og ved gatekryssene holdt partisanene vakt, men i mørket så jeg ingen og følte heller ikke at det var mennesker i husene. La meg bare håpe at de heller ikke merker meg, tenkte jeg. Så la jeg på sprang foroverbøyet for å gjøre meg enda mindre enn jeg var, bortover mot Piazza Cavour. Jeg stanset etter etpar hundre meter der hvor vialen kommer til piazzaen uten å være blitt forstyrret av rop eller skudd under springmarsjen.

Det begynte å lysne, jeg måtte snarest finne et gjemsted hvor jeg kunne ven-

te på dagslyset, for derefter å komme meg over piazzaen, nå Via Cavour og blande meg med folk. Husportene var alle lukket, og å gå tilbake lønnet seg ikke. Fortsatte jeg fremover ville jeg ganske sikkert støte på parti-

Av CARLA COSTA

sanpatruljer. Ved hjørnet av piazzaen på min venstre hånd oppdaget jeg et forfallent hus. Jeg så meg om — ingen. Jeg sprang over gaten, kløv over en liten mur og kom meg innenfor. Gjemt mellom ruinene ventet jeg på soloppgangen.

Imidlertid hadde eksplosjonene og projektilhaglen øket. Jeg krøp sammen under muren — det blåste en kald vind. Det begynte å lysne på det lille stykke av himlen som var over meg.

Plutselig hørte jeg at et vindu ble åpnet voldsomt, men jeg var ikke istand til å se hvor det var. Så kom et langt fløytesignal. Jeg ble som lamslått, men klamret meg til muren av all makt av frykt for at en eller annen sten skulle gi etter og forråde meg. Jeg følte nærværet av noe, men hvor det var kunne jeg ikke finne ut. Noen lange sekunder gikk. Påny fløytesignalet, og så en dør som knirket og forsiktig ble lukket igjen.

Så intet mere. Om jeg bare hadde kunnet se noe! Langsamt gled jeg ned av muren og gjemte meg på den andre siden av den. Jeg lyttet og hørte byen som litt etter litt våknet til liv. Dette gav meg mot. Altså var ikke Florenz blitt til en kirkegård. Tross alt fortsatte livet. Jeg kløv atter opp på muren og kikket ned på Piazza Cavour. Der var ingen.

Da bestemte jeg meg til å gå videre, klatret over muren og hoppet ned, løp over piazzaen og gikk så rolig som om intet var iveien inn i Via Cavour. Men hjertet satt i halsen på meg!

Ikke før jeg hadde gått ca. 10 meter kom en partisan løpende i min retning fra en sidegate. Ja, tenkte jeg, nå

Fort. side 6

OLGA BARÉNYI:

60

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

Kvinnen reiser seg og presser ansiktet mot vinduet, som lenken dingler mot. Fru Blümelein vil vite hvem som har røvet papegøyen hennes og om det kan lønne seg å kreve den tilbake.

«Jeg må gå ut, den fordømte kjerringen holder fast i lenken», knurrer Martin. Men det er ikke nødvendig. Kvinnen har sloppet lenken og kryper freidig inn i bilen. Med et hørbart sukk faller hun ned på baksetet.

«Så finnes det altså en vennlig Gud», hikster Elvira Blümelein. «De vil redde meg, ikke sant, herr direktør? — Rettferdige Gud, ikke engang Deres navn husker jeg i øyeblikket! Jeg var i ghettoen, det vet De, ikke sant? Jeg vil — for mitt vedkommende gjerne tilbake til ghettoen! Vredens Gud hersker over Prag! Jeg orker ikke mere, jeg vil dø, jeg tåler ikke lenger å se revolusjonen! En ung gutt sønderlemmet de derborte, javel, sønderlemmet — —»

«Av veien der!», brøler Martin. «Av veien, ellers blir det lik!» Mengden viker tilside. Likegyldig, uten nysgjerrighet. En bil med en lege er ikke noe spennende. La ham kjøre hvis han ikke har noe bedre å foreta seg.

I revolusjonsgaten kaster mengden gatesten mot utstillingsvindue. Uten grunn, bare tilfeldig. Man gleder seg når de store rutene knuses. På fortâuene ligger

lik. Man trækker på dem med vilje. Folk som bare for et par dage siden korset seg når en likvogn passerte, trækker med mellomrum på de gule, blodige ansikter, på mavene som bløtt gir etter med en pipende lyd. Revolusjonen som utartet er blitt pervers.

«Ja, frue», begynner Martin pludrende, i nøyaktig samme tone som dengang i Aussig da han satt rett overfor fru Blümelein i et konferanserum. Det var en farlig transaksjon de dengang hadde gjennomført. Nå, ja, dengang hadde ordet «farlig» en annen betydning. Kort før Hitlerinnmarsjen i Sudetenland måtte noen jødiske fabrikkert hurtig overføres på tsjekkiske hender.

«Tidene er ikke lenger så harmløse og lystig farlige, det vet De jo, fru Blümelein. Hvis jeg ikke tar feil, danset vi engang med hverandre på et maskeball. Vent litt, la meg tenke meg om. Riktig, De som farlig apachekvinne og jeg som en stakkars gigolo. Idag er vi påny forkledt. Betenkelig slikt noe, men hva skal man gjøre, revolusjonen vil ikke noen storhet, hvis man da ser bort fra selvpoffringens storhet. Om jeg kan redde Dem, vet jeg ikke. Muntre Dem opp kan jeg iallfall.»

Fru Blümelein skynder seg med en kompliment i sin forvirring, for mennene er jo alltid forfengelige. «Ja, munter og vittig har De jo vært bestandig, herr direktør! Deres henrivende hustru er enda vakrere enn man sier om henne», knurrer hun søtt.

«Ja, ikke sant?» ler Martin. «En russisk fyrstinne», svermer fru Blümelein innsmigrende.

«Var, fru Blümelein! Idag kamerat. Faren en ynkelig hviterussisk kjeltring, moren en aristokratisk hore. Datteren hengir seg av motvilje til kommunismen. Nå er vi der, kamerat Blümelein! I dette vertshus venter en venn på meg presis klokken seks om aftnen etter krigen. Jeg er straks tilbake.»

Op tøsene hadde et hjerte.

Mellom Hlavabroen og Denisenbanestasjonen gikk det en tunnel. Ikke lang og ikke særlig mørk, men pragerne foretrakk som regel den lengere vei til Karolinenthal. I denne tunnel kunne man bli tiltalt av tøsene og prylt opp av deres alfonser. Ikke for alvor, mest for moro skyld. Bak tunnelen løp en smal, stygg gate hurtig avsted. Med møbelforretninger, som alle viste frem de samme soveværelser i seks deler. To senger, to nattbord, ett speil

Fort. side 6

FOLK OG LANDS MINNEALBUM :

Falt i øst i kampen for Europa

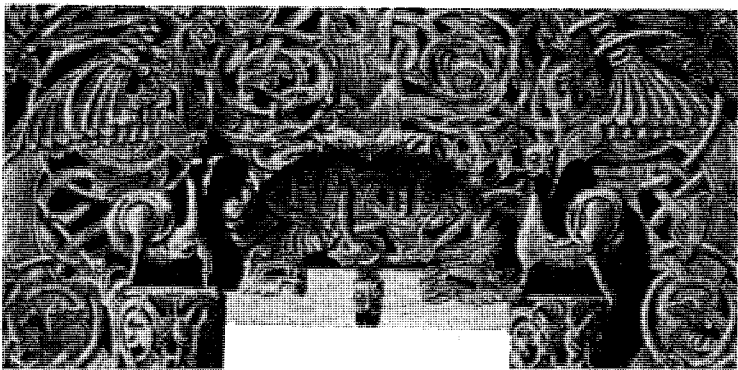
41.

O. K.:

Idealisme kontra materialisme

Kirkens enhet

Hvis man gjennomgår arienes religionslære ned gjennom tidene, finner man at den alltid har vært idealistisk. Det vil si, ariene har bestandig ment at menneskesjelen har hatt evig liv. Både de onde menneskers og de gode menneskers sjeler skulle leve evig. Bare den forskjell skulle det være, at de onde sjeler skulle ha det ondt og de gode godt.

Denne oppfatning finner vi hos Zoroaster (Zarathustra) og hos de gamle grekere, som hos våre forfedre.

Det var gjerningene det kom an på. Hvis man gjorde det som var rett, så var en god og kom på den gode siden. Hvis man gjorde det som var ondt, så kom man på de ondes side og fikk det ondt. Det var den evige rettferdighet som hersket i Universet.

Nordboerne trodde at sjelen var selvstendig og kunne frigjøre seg fra kroppen både når denne var død og når den var levende. I sin bok «Tro och sed i förkristen tid» skriver Folke Ström: «Medan människans kropp låg försänkt i sömn var sjelen tydligt verksam på egen hand. Den kunne röra sig fritt, på ett ögonblick tillryggalägga vilka avstånd som helst, färdas i luftens element o.s.v.» (side 147).

Om sjelens skjebne etter døden skriver Ström: «Vad som skedde vid den fysiska döden var, att en släktmedlem gick över från en avdelning av släkten till en annan. Hans jag levde vidare i gravens eller i dödsrikets skuggtillvaro eller i ett himmelsk Valhall. Men det

andliga krafttillskott den döde hade förskaffat sin släkt verkade framdeles i dess liv genom de efterkommandes verksamhet» (side 150).

Våre forfedres, de gamle nordboeres tro, arierdommen, var hva man kaller en livsanskuelse. Ariene trodde på sjelens evige liv.

I motsetning til arierdommen står jødedommen. Den lærer sjelens evige død. Jeg siterer her fra Predikerens bok i Bibelen 3. kap. 19. v.:

«... for det går menneskenes barn som det går dyrene; den samme skjebne rammer dem; som den ene dør så dør den andre, og en livsånde har de alle; mennesket har ikke noe fortrinn fremfor dyret; for alt er tomhet».

Og Paulus bebreider jødene at de ikke tror på sjelens evige liv. Jeg siterer Apostolens gjerninger 13. kap. 45. 46. vers:

«Men da jødene så folkehopen ble de fulle av nidkjærhet og motsa det som ble sagt av Paulus, ja motsa og spottet.

Da tok Paulus og Barnabas til orde og sa dem rent ut: Det var nødvendig at Guds ord blev talt først til eder; men siden I støter det fra eder og ikke akter eder verdige til det evige liv, så vender vi oss nu til hedningene (ariene).»

Jødedommen har aldrig forkynt sjelens evige liv. Ikke engang jødernes messias skal ha et evig liv. Profeten Esaias sier at messias skal leve lenge. Jeg siterer fra Esaias 53. kap. 10. vers: «... når hans sjel bar frem skyldofferet, skulle han se

avkom og leve lenge, — —».

En livsanskuelse som nekter sjelens evige liv, sier vi er materialistisk. Jødedommen er altså en materialistisk religion.

Disse to lærer, den idealistiske arierdommen, og den materialistiske jødedom møtte hverandre i Midtøsten for 2000 år siden, ved vår tidsregnings begynnelse.

Der dannet seg materialistiske sekter innenfor arierdommen, men det dannet seg også idealistiske sekter innenfor jødedommen. En slik idealistisk sekt innenfor jødedommen var Esseerne.

Flavius Josefus har skrevet om denne sekt i sin bok «Jødernes krig med Romerne». Han var selv jøde og deltok i krigen.

Om Esseerne skriver han: «De er i den faste mening, at deres legemer er forgjengelige og deres materie ikke evigvarende, men at sjelene er udødelige og blir stedse ved». «De kommer heri overens med grekerne - - »

Etter funnet av de såkalte Dødehavsrullene, mener de lærde med stor bestemtighet at Jesus av Nasaret tilhørte denne sekt. I det nye testamente kalles Jesu tilhengere for nasareernes sekt.

I apostlenes gjerninger 24. 5. kalles Paulus en leder for nasareernes sekt.

For 2000 år siden er altså ariernes tro på en evig levende sjel kommet inn i jødedommen som en sektlære.

Disse to helt motsatte livsanskuelser, den idealistiske lære om sjelens evige liv og den materialistiske lære om sjelens evige død støtte sammen i en hard og uforsonlig kamp. Dette resulterte i en ny lære:

Oppstandelseslæren. Denne lære er et kompromiss mellom den idealistiske og materialistiske livsanskuelse. Oppstandelseslæren går ut på sjelens tidsbestemte død. Sjelen dør sammen med legemet, men etter en tid skal sjelen få liv igjen. Vi får da først sjelens død slik som jødedommen forkynner og så sjelens evige liv slik som arierdommen forkynner.

Jesus av Nasaret forkynner denne lære. Jeg siterer fra Lukas 20. kap. 34. vers: «Og Jesus sa til dem: Denne verdens barn tar til ekte og gis til ekte; men de som aktes verdige til å få del i hin verden, og i oppstandelsen fra de døde, de hverken tar til ekte eller gis til ekte for de kan ikke mere dø, for de er englene like og er Guds barn, idet de er oppstandelsens barn.»

Denne lære kaltes av jødene for nasareernes sekt. (Forts. s. 8)

MORDET PÅ LAVAL

EN GRIPENDE SKILDNING AV BRUTALITET OG HENSYNSLØSHET

Laval forsøker å komme til orde i en skandaløs rettsak av lignende type som de norske

II.

Dr. Paul reiste seg opp fra sengen og erklærte: «Denne mann er i besiddelse av en usedvanlig livskraft. Pulsens hans slår ikke mere, men likevel er det av og til svake tegn på liv.»

Riksadvokaten så på dr. Paul og sa: «Så må De ta ham under behandling.» Men dr. Paul vendte seg bort i avsky og mumlet: «Jeg utfører obduksjoner på døde. Jeg behandler ikke levende mennesker.»

Imidlertid var det kommet en fengselslege og noen nonner fra fengselshospitalet. Mornet gjentok sitt krav: Laval skulle kalles tilbake til livet. Man brettet tøyet hans tilside for å gi ham injeksjoner. Han krummet seg fra den

ene side til den annen da man stakk en gummislange ned i halsen på ham.

Mens sykepleierskene heldte den ene liter vann etter den andre i slangen, forlot riksadvokaten, dommeren og sjefen for eksekusjonskommandoen sellen for å telefonere til general de Gaulles kontor i Rue Saint-Dominique.

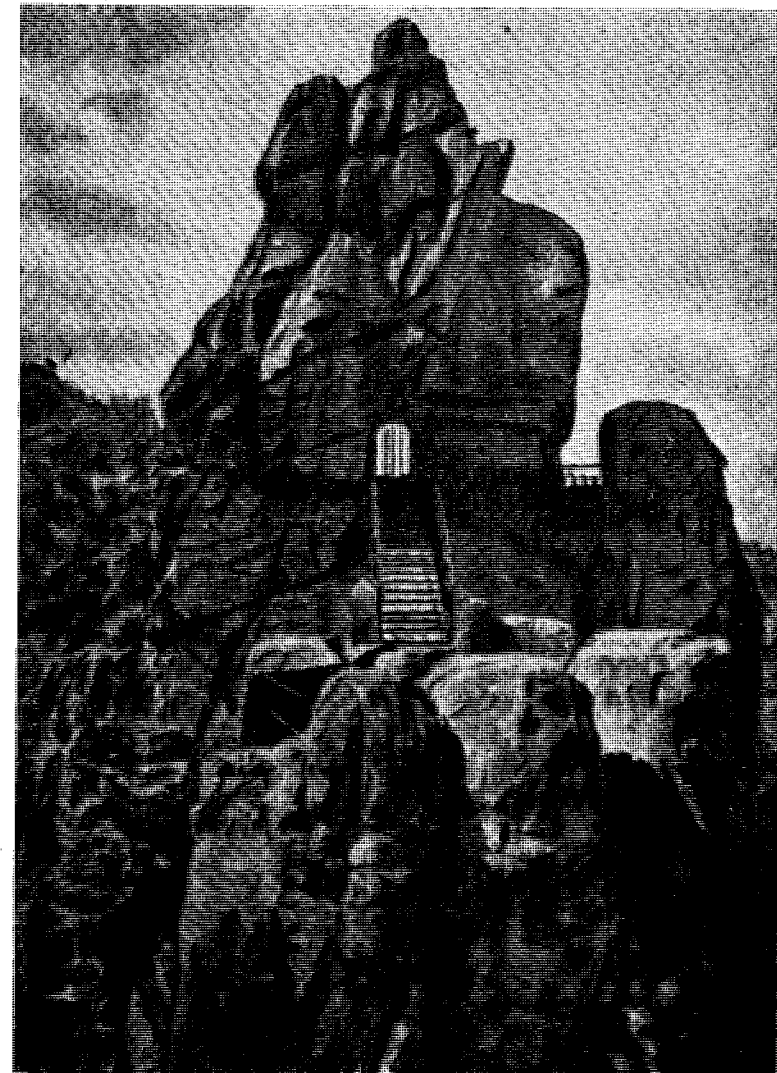
Mornet kom tilbake til sellen og forkynte den avgjørelse som var truffet av de Gaulles tjenestested: Hvis den dødsdømte ikke alt var død, skulle dødsdommen fullbyrdes så omgående som mulig.

Man fortsatte med mavepumping, det var en skrekkelig stank i luften, maveinnholdet fløt ut over kanten på skålen og ned på gulvet. Så ble det en skarp meningsutveksling.

«Juridisk sett er han ikke død, hjertet hans slår påny,» ropte Mornet, som var oppsatt på å utføre de instruksjoner han hadde fått nettopp. «Derfor må jeg la dødsdommen fullbyrde. Synes ikke De også at det av humane grunner vil være å foretrekke å gjøre det med det samme? Vi kan binde Laval fast på en bære og stille ham opp mot pelen. Så blir han skutt uten å lide mere.»

Naud bruste bittent opp: «Deres humane tankegang gjør Dem all mulig ære, min herre, men jeg vil si Dem én ting: Hvis De gjør det, så skal jeg sørge for at hele verden får vite det.»

Dr. Paul gjorde slutt på striden. «De har ikke lov til å utføre (Forts. s. 7)

Minner om gammel gudsdyrkelse i Sachsen: Solens kammer.

Jeg var —

(Fors. fra s. 4)

er vi der, nå har de sett meg. Men til min forbauselse stanser han utenfor et hus og med et voldsomt spark åpner han døren og hylter inn: «Skynd dere, fascistene skyter fra vinduene!» Som et lyn kom 10 partisaner løpende innenfra og alle sammen sprang de ned Via Cavour og mot sentrum. De brøt av og inn i en sidegate. Det lot ikke til at noen hadde merket mitt nærvær. I mitt stille sinn takket jeg kameratene, som uten å vite det hadde reddet meg fra det som kanskje kunne ha blitt min ulykke, og fortsatte så min gang mot byens sentrum.

Noen kvartaler fremover kom jeg til den første politikkontroll: to partisaner vepnet med maskinpistoler. De stanset meg, men heldigvis var jeg kommet så langt ned i gaten at jeg kunne si at jeg var kommet ut fra et av de første husene i Via Cavour. De lot meg gå. Jeg hadde klart å komme gjennom fronten.

De første engelskmenn jeg så stod på vakt på Piazza S. Marco. Jeg kjente hjertet i halsen. Der står våre fiender, tenkte jeg, rike, de svømmer sannelig i overflod av alt. Jeg så haugevis av lastebiler, store og mindre, og også stridsvogner. Piazzaen var proppfull!

Jeg sammenlignet med det lille vi hadde i nord, biler som gikk med trekull, ingen stridsvogner i det hele tatt og lastebiler som var vrak!

Jeg så på merkene som var malt på vognene: en knyttneve i en jernhanske. Hvis vi ikke hadde fått feil instruksjon, så var det merket til den engelsk-indiske V panserdivisjon.

Jeg gikk over Piazza S. Marco mens soldatene ropte etter meg «Signorina! Signorina!» De stod der i shorts og gjorde morgentoalett. Jeg svingte tilvenstre og kom inn i Via Ricasoli. Det var første gang jeg så en «befrikk» by og inntrykket var slik at jeg aldri kommer til å glemme det. Der gikk en «signorina» arm i arm med en inder, og her lå en «fascist» i døds-kamp, alt sammen på åpen gate.

I distriktet mellom Arno og Piazza Cavour fantes det hverken brød eller vann. Store køer stod foran de lukkede bakerbutikker. Folk gikk tilslutt sin vei da det intet brød var å oppdrive. Andre køer foran biskopens hus, hvor brønnen i gården stod til disposisjon med en fiasco (ca 2 liter) til hver. Det hele var en tragedie, et mareritt.

Plutselig haglet skuddene gjennom luften. Folk skrek og reddet seg inn i portene.

Jeg så meg omkring. Skuddene kom fra et kvartal i nærheten. Jeg ville bort for å se hva som skjedde, men ble stanset av partisanene på et gatehjørne: «Bring deg i sikkerhet, fascistene skyter fra takene!» ropte de.

Jeg nøyte meg med å holde meg tett opp til en lukket port. Det fantes altså fremdeles fascister som kjempet i Florenz! Skytingen øket i intensitet. Så kom med stor larm to engelske stridsvogner, men de blandet seg ikke opp i kampen. Mannskapet så rolig ut av lukene, helt uanfektet nød de denne scene hvor italienerne slaktet hverandre ned. Skytingen varte nesten en time. Hyl, banning skrik av smerte. Så holdt det opp til partisanenes store fryd. Jeg hørte et rop: «Vi har kverket dem!» Fra der jeg stod kunne jeg intet se, men i mitt stille sinn bad jeg for de stakkars kamerater. Så forlot jeg distriktet. Klokken var over 10 da jeg kom til Piazza del Duomo.

Tre dager ble jeg i Florenz og drev omkring fra det ene til det annet mens jeg iakttok alt så nøye som mulig. Som nevnt hadde jeg ikke noe bestemt mål og jeg skulle heller ikke sette meg i kontakt med de andre agentene. Ledelsen ville formodentlig prøve mine evner og min utholdenhet. En jentunge på 17 år og som til og med så enda yngre ut, ville nok ikke det allierte politi nære noen mistanke til. Og på det vis kunne jeg kontrollere troppene i selve byen. Jeg våget meg også over på den annen side av Arno bak fronten. Det var litt av en opplevelse å gå over elven. Alle broene med undtagelse av Ponte Vecchio var blitt sprengt av de tyske baktropper. 17. august så jeg engelskmennene som la en militærbro på stolpene etter det som før var broen Santa Trinita, men det ble forbudt sivile å passere. Det samme gjaldt Ponte Vecchio.

Det lykkedes meg imidlertid å komme over elven ved å hoppe fra sten til sten i en ødelagt bro. Jeg spiste noe frukt, men jeg var ikke sulten. Synet av alle ruinene, død, gru og hat, all den blodsutgydelsen som stadig fant sted i gatene i Florenz mellom fascister og partisaner gjorde et sterkt inntrykk på meg. Det jeg så gikk langt ut over det jeg hadde tenkt meg.

Ved solnedgang måtte jeg tenke over hvor jeg skulle overnatte. Om dagen var det ingen sak å forsvinne i mengden, men om natten kunne jeg ikke streife omkring uten å vekke mistanke

Dødsdans —

(Fors. fra s. 4)

med skuff til å trekke ut, og en såkalt bonbon, en rund stol uten rygg. De ventet tålmodig på kjøpere som aldri kom og hyllet seg som tegn på sorg i de svarte røkskyene fra de omkringliggende fabrikker. Skjult bak stakittene stod frukttrær, hvis forkrøblete armer var for svake til å kunne bære frukt. I dag blomstret de imidlertid alle disse trær som ingen hadde et rosende ord til overs for.

Denne grønne vogn ble stående i en kort blindgate, hvis vinduer ikke hadde noen rød-blå-hvit festlighet over seg. Et av vinduene innbød med en plakart til «Varm frokost med lungemossuppe fra klokken fire morgen». Ved siden sov to nedstøvede oleanderbusker.

Gjestgiveriet kunne man rolig og uten å fornærme noen kalle en bule. Her møttes de billigste tøser i Prag etter den sørgelige arbeidstid, her drakk alfonsene deres og drømte om et bedre liv med familie og barn.

Da Martin trådte inn i lokalet, som bare bestod av et eneste rum, ble han seg for første gang bevisst at han ingen trikolor bar. Hittil hadde han ment å være tilstrekkelig legitimert ved den hvite legekittlen. I gjestenes og vertens øyne ble han imidlertid legitimert nettopp ved det at han ingen trikolor bar.

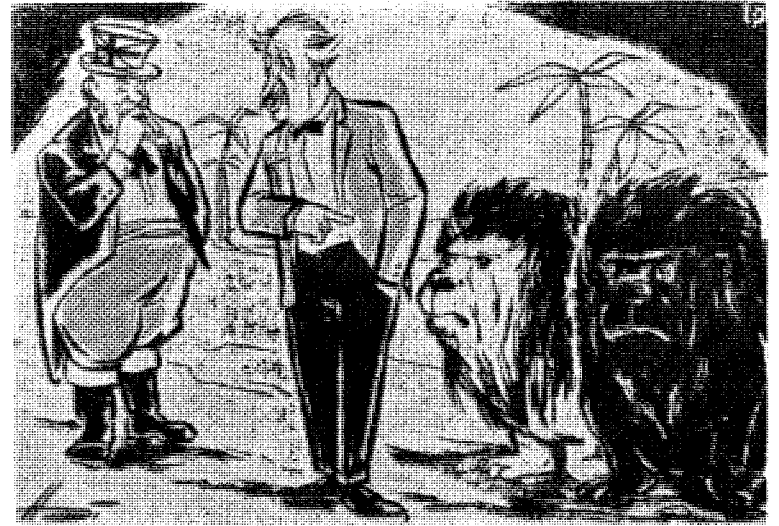
Det medtatte elektriske piano pep en polka. Men ingen danset. Kvinnene og mennene satt for det meste stumme bak ølet sitt, verten håndterte tappekranen.

Richard, begravelsesmannen, satt helt alene ved et hjørnebord. Han syntes ikke å bli overrasket da han så Martin styre henimot bordet hans. «Vert, en øl til hit», ropte han likegyldig og strakte hånden ut mot Martin.

Martin satte seg uten et ord.

~~~~~ eller risikere noe farlig. Dessuten trengte jeg å få legge meg ned og hvile noen timer. Jeg tenkte at det beste var å gå ut av byen og gjemme meg i et eller annet uthus. Jeg behøvet ikke gå langt. Idet jeg gikk gjennom Via Ori Oricillari ble jeg oppmerksom på en port hvor det hang en plakart på to sprog som forbød adgang for militære. Det viste seg å være et nonnekloster. Jeg ringte og fikk komme. Der overnattet jeg. Dagen etter fortsatte jeg min vandring. På Campo di Marte-strøket så jeg store allierte styrker samlet. Antagelig forberedte de seg på å eliminere de siste motstandskrefter i dette distrikt. Jeg iakttok oppmerksomt de forskjellige typer stridsvogner og divisjonenes forskjellige kjennetegn. Efttermiddagen tilbragte jeg med å plukke opp alle de mengder av kunngjøringer som lå strødd i gatene og de offentlige proklamasjonene. Annen natt tilbragte jeg på den annen side av Arno mellom ruinene av et hus.

England møter —

Black and White.

Forts. fra side 1

strenge seg for å lette opp-tagelsen av innvandrene og ikke vanskeliggjøre den. Fire hundre foreldre hørte på ham i isnende taushet og gikk så hjem.

Storbritannia roser seg av å være sentrum i Commonwealth, som man gjerne betegner som «det største fellesskap i historien bestående av forskjellige raser». Og dog er ikke et eneste medlem av denne «folkefamilie» fullstendig fri for rasediskriminering, spesielt når det gjelder innvandringsbestemmelser. Australia har for eksempel til beskyttelse mot infiltrering opprettet uovervinnelige skranke mot fargede innvandrere, mens man etter annen verdenskrig har

~~~~~

Plutselig skammet han seg fordi han ville svindle disse enkle mennesker. Han skammet seg over at han, uten trikolor, uten videre var blitt opptatt i kretsen av disse kvinner og menn.

«Nå, sjef?» smilte Richard svakt. «Synd på den vakre røde malingen, ikke sant? Blod er billigere og meget penere.»

«Er du ikke på arbejde?» Det var ikke egentlig det spørsmålet Martin ville stille, han håpet på senere å kunne få snakke alene med Richard under ett eller annet påskudd.

«Mener du med likvognen? Nei, jeg har ferie. De kan bringe bort likene sine selv, jeg har ikke vært med på å skaffe tilveie nære på sytti tusen lik på tre dager. Javel, sjef, de fabrikerer lik som pølsefabrikantene pølser!»

Verten stiller to ølglass på bordet og spytter kunstferdig bort i hjørnet over hodet på Martin. «Pølsefabrikanter er det ikke, Richard. Pølsene er noe nyttig, dem kan man spise. Men hva med disse likene? Hvorfor dette teater med revolusjonen? Der, herr doktor, der borte ligger kjeltringen, masse-morderen!»

Ved siden av spyttebakken ligger et knust radioapparat, tråder, spoler, lamper, alt sammen er der fremdeles. Bare stemmen til fyrsten mangler.

hentet hundretusner av hvite immigranter fra det ødelagte Europa.

Om de unge medlemmer av Commonwealth, som har ervervet seg uavhengighet i løpet av de siste tyve år, behøver vi ikke engang å snakke. I de fleste av dem er ervervelsen av statsborgerskap for hvite helt utelukket.

Storbritannia selv var det siste land som så sent som i 1962 gav lover som regulerte og innskrenket tilstrømmingen fra andre områder av «folkefamilien». Selv om regjeringen har anstrengt seg for ikke å tillate rasediskriminering — kanskje for å være i takt med USA — så har befolkningens holdning til slutt tvunget den til det. Den forbitrede motstand som blir ydet mot infiltreringen gjør det ikke lett for den fargede immigrant å få fot i landet. Boligproblemet blir vanskeligere og vanskeligere for dem for hver dag og i mange pensjonater (Boarding Houses) og privatboliger pranger skiltet «No Colored People» (Ingen fargede).

Skoleproblemene er mangfoldige: Mange av de innvandrede barn snakker som sine foreldre ikke engelsk og kommer fra leveforhold og en kulturkrets som uvegerlig trekker nivået i skolene sterkt ned.

Selv i fagforeningene hvor invandrerne hilses velkommen som medlemmer, skjer det megen diskriminering (noe opposisjonsføreren Wilson nødig vil medgi) så snart en hvits arbeidsplass kommer i faresonen. Således kjempet buss-sjåførene i Bristol lenge for at en så ansvarfull beskjefligelse ikke måtte overlates fargede.

Atter viser det seg hvilke overveldende problemer som dukker opp når mennesker fra forskjellige kulturkretser med vidtgående forskjellige levenivå skal leve sammen på et trangt område — og det i et av de eldste demokratiske samfund.

(Afrika-Spiegel)

Mordet på Laval - Politistaten -

Forts. fra side 5

en henrettelse under slike omstendigheter», forklarte han Mornet. «Straffeloven forbyr Dem å henrette en mann som ikke er i stand til å avgi en siste erklæring om sin sak».

Efter to timers arbeide hadde legene kalt Laval til bevissthet igjen. For å undgå ytterligere forsinkelser, ble eksekusjonskommandoen, som hadde ventet i Fort de Montrouge beordret til Fresnes, så henrettelsen kunne finne sted på fengslets område.

Noen hørte Laval si: «Jeg vil ikke dø for franske kuler» Så mumlet han noe, men det var så utydelig at det var uforståelig. Baraduc bøyet seg ned over ham og mente at han hadde bedt om en prest.

Efter at Laval hadde avlagt regnskap for Gud, dikterte han møysommelig en erklæring til politikommisæren, i hvilken han gav forsikring om at giften hadde vært i hans besiddelse siden 1942. Hans ene munnvik sank mere og mere ned eftersom lammelsen tiltok og hånden rystet da han underskrev erklæringen.

En fangevokter bragte Lavals blå drakt med striper. En nonne begynte å trekke på ham underbukser, sokker og benklær, idet hun først løftet hans venstre og så hans høyre ben. «Hvis Gud ser oss i dette øyeblikk», sa hun klagede, «så er han nok ikke stolt over oss». Politiprefekten snurret rundt og snerret: Vi trenger ingen kommentarer fra Dem».

«Jeg skylder bare én lydlighet», sa nonnen, «og det er Gud som er i himlen».

Laval ba om noe å drikke. De gav ham vann med sitronsaft og sukker. Mens han ristet drikken sammen i fengselskruset sitt, ropte fengselsdirektøren inn i selten: «Se nå til å få kledd på ham i en fart, ikke alt det somlet!»

Lavals stemme fikk plutselig mere kraft. Han mønstret mannen ovenfra og ned og brummet: «Har De det så travelt med å komme til frokost? Kan De ikke gi meg fem minutters tid, så jeg kan få samlet meg litt?»

Det ble middag. Man forlot sellen og prosesjonen stillet seg opp i korridoren: riksadvokaten, dommeren, politiprefekten, fengselsdirektøren, rettsmedisineren, et dusin andre embetsmenn og to politibetjenter som bar på en stol.

«Politibetjentene kan bære Dem», lovet Mornet. Laval ristet på hodet: «Mine advokater en unge og sterke, de vil hjelpe meg så jeg kan gå».

Støttet på høyre side av Naud, på venstre av Baraduc og fulgt av Jaffré som bragte med seg en flaske vann og glass, begynte han å vakle bort over korridoren.

Laval stanset. Det lange opptog av embetsmenn stanset, mens Jaffré trådte hen til ham og skjenket opp vann til ham. Han drakk begjærlig og rakte glasset tilbake. Da vannet nådde hans

forpinte mave, krummet han seg i krampe. Støttet av Naud og Baraduc kastet han opp på gulvet i korridoren. Han gispet efter pusten, rettet seg opp og prosesjonen gikk videre.

Atter stanset Laval, atter vendte han seg til Jaffré og ba om vann. Det skjedde syv ganger før de nådde den blå fengselsvognen. Naud steg opp i vognen, snudde seg og trakk Laval opp efter armene, mens Baraduc hjalp til bakfra.

Eksekusjonskommandoen stod alt oppmarsjert. Ved siden av den opp mot fengselsmuren var det anbragt en pel mellom to popler. Bak soldatene ventet likvognen og folkene fra begravellesfirmaet. Laval henvendte seg til offiseren, som førte eksekusjonskommandoen: «Får jeg lov til selv å gi ordre til å skyte?» spurte han.

«Nei», svarte obersten, «det er forbudt efter reglementet. En militær kommando er nødvendig i Deres egen interesse, så alle soldatene fyrer samtidig og De spares for unødig pine».

Laval så seg søkende omkring og spurte så: «Hvor er dommeren?» Hans advokater gjentok spørsmålet og et øyeblikk efter dukket Mornet og dommeren frem bak likvognen og trådte hen til ham med hatten i hånden.

«Jeg vil bare si Dem én ting» erklærte Laval. «Jeg har medlidenhet med Dem fordi De har erklært Dem villig til å påta Dem et slikt hverv. De har ønsket denne forestilling. Nå vel, De må ta det hele med.»

Så vendte Laval seg til soldatene. «Hva dere angår, så gjør det meg vondt at dere skal være de uskyldige deltagere i et politisk overgrep. Jeg dør fordi jeg elsket mitt fedreland for høyt. Jeg ber dere om å sikte på mitt hjerte».

Stolen var blitt bragt ut av vognen og stillet opp ved pelen. Laval avsto å sette seg på den. «En fransk ministerpresident dør stående», sa han. «Jeg skal nok samle den nødvendige kraft til det».

Han ble bundet på hendene, men man oppfylte hans ønske om ikke å bli bundet for øynene. Hans advokater trådte frem for å omfavne ham for siste gang. Til Naud sa han: «Til Dem, Naud, mannen fra motstandsbevegelsen vil jeg gjerne si før jeg dør: Jeg elsket mitt fedreland like høyt som Dem».

En underoffiser hadde fjernet seg fra eksekusjonskommandoen og stod nå på en stol. Han kommanderte: «Legg an!»

Da geværene pekte på ham, ropte Laval: «Vive la France!»

Geværsalven gav gjenlyd mot muren. Lavals legeme brøt sammen for siste gang, det lammede høyre ben gav efter og han sank til jorden.

Underoffiseren løp frem med en revolver av grovt kaliber og fyrte av nådeskuddet i Lavals venstre tinning. Blodet strømmet nedover hans ansikt og ned over tricolor-skjerfet.

glemt å spørre etter ham i hans hjem på Grefsen! Av ukjent grunn var han den eneste NS-lensmann som ikke ble arrestert i 1945. Han ble tvert om skaffet stilling som fullmektig ved et folkerikt offentlig kontor i Oslo, og ble etter noen tid forfremmet til førstefullmektig i ett av departementene, der jeg hører han ansees som meget vel kvalifisert.

Og vel er det så at dersom Industridepartementet hadde vært bemannet med slike lensmenn, ville man hverken hatt tillitskrise eller granskingskommisjon der. Det hindrer dog ikke at det må være av visse grunner han er holdt unna min injuriersak som avlet den ulykksalige stenogramsak som sammen med diverse andre rettsfornektelser utgjør den infløkte erterris som av jurister har fått navn av «den norske Dreyfus-saken».

Under Lyng-regjeringens like fryktede som kortvarige funksjonstid hadde jeg et lyst øyeblikk: Jeg skrev da til den ikke impliserte justisminister Petter Koren og bad ham kontrollere at stenogramsakens «interne skriv» fortsatt var i behold i departementets arkiv, og merke seg innholdet. Han kom til det resultat at «dette synes å være en sak for Sivilombudsmannen». — Jeg fulgte det gode råd.

Men etter å ha vurdert mine opplysninger og de interne skriv, beklager **Ombudsmannen at han ifølge forskriftene ikke kan ta en sak som er eldre enn ett år.**

Dette henger ikke ihop. For hva mente da herr Ombudsmannen med å melde seg til tjeneste vedk. mislighetene innen Industridepartementet? Er ikke det grøveste der mer enn årsgammelt? Og skulle ikke kriminalpolitiet og statsadvokat Lous og granskingskommisjonen og byrett og riksrett og kanhende lagm. rett og riksrett tilsammen allikevel kunne ta alt dette opp?

Dersom stenogramreferatets vanskjebne ikke er et resultat av korrupsjon, hva er det da? Og hvilken tillit kan vi da ha til den påtalemyndighet, det departement og det hemmelige regjeringspoliti som stiller med røklagte misgjerninger av denne art?

Men godt og vel, har jeg i sytten år eksistert som en permanent trusel for dem som har vært implisert i den norske Dreyfus-saken, kan jeg saktens ta et år eller to til. På det at rettsstaten Norge nok en gang kan få anledning til å bekrefte sitt utsøkte omdømme.

Toralv Fanebust.

Er vi kommet med — — ?

«Tillater Generalen? De sitter på alarmknappen!»

Forts. fra side 1

fordi vi elsker Dere eller noen som helst annen. Vi er her i Tyskland for å forsvare De forente stater».

At amerikanerne ikke elsker oss, det visste vi naturligvis. Det har de jo demonstrert ofte nok. At Rusk ville si det så utilsløret får vi ta som en gave. Og at de først og fremst er her for å forsvare USA, det kan vel ingen fortænke dem i. All «hjelpen» må vi naturligvis se i relasjon til den nytte de kan ha av oss i sitt forsvar av USA. Hvis dette forsvaret var best tjent med at de dolket oss i ryggen, så gjorde de det. Naturligvis! For tiden virker det som om de har mest nytte av oss ved å sende oss i forveien.

Vi vet ikke, kjære leser, med hvilken iver De brenner efter å kaste Dem inn i en krig for å forsvare, eventuelt dø for f. eks. USA. Sikkert er det at meget få europeere gjør det. Kanskje ingen. Og når alt kommer til alt, så skylder vi vel heller ikke amerikanerne våre liv. Efter dette er det ikke urealistisk å tro at amerikanerne i større grad enn vi selv skulle være belastet med en slik hengivenhet overfor oss at de uten videre tar en krig for Europa.

Men dermed er vi ved vårt problem: Hvem skal da forsvare Norge og Europa? Svaret er enkelt nok og har til alle tider vært det samme.

Hitler formulerte det slik: «For den som ikke er beredt til eller istand til å kjempe for sin tilværelse, for den har det evig forsynet allerede bestemt slutten». Med andre ord, vi må gjøre det selv. Og det gjør vi ikke ved å selge oss til det man i NATO kaller «det fremskutte forsvars strategi» og som i praksis går ut på at krigen skal føres på europeisk jord. Det er vi som er de «fremskutte» og som får lide negerregimentenes skjebne».

Ingen av de «suverene» medlemsstatene i henholdsvis NATO og Warzawa-pakten er suverene nok til på egen hånd å sette i verk militære operasjoner. Når og hvor en væpnet konflikt bryter ut i Europa beror derfor helt og holdent på stormaktene og når de finner det beleilig å legge inn den «tekniske feil».

Da ingen av dem ennu kjenner den fulle rekkevidde av de kjernefysiske våpen, våger de ikke uten videre å slippe A-B-C-redslene løs over hverandre. Derimot kan de utmerket godt bli enige om å begrense krigen til det europeiske rom og slik gjøre det hele til en ny spansk borgerkrig i forstørret målestokk, eller om man vil, et kjempeprøvefelt for atomalderens militære ødeleggelsesmidler. Når så krigen har bølget frem og tilbake noen ganger i umiddelbar nærhet av den nu så beryktede «atomterskel», blåser man det hele av og har da iallfall oppnådd én ting, nemlig ytterligere å maltraktere Europa, den felles torn i øynene på disse to cyklostatene, den torn som alltid kommer i veien for dem og deres verdensherredømme-bestrebelse.

Ute i verden går det mot de store integrasjoners tid. Et Pan-Arabia begynner å ta form, et forent Nord-Afrika kan vi ane og de Gaulle er i ferd med å konstruere et middelhavsimperium innenfor Romerrikets gamle grenser. Han har tydeligvis fått betenkeligheter med hensyn til nytten av å stå i NATO og satser isteden på egne krefter.

Begivenhetene vil tvinge Norden inn i de samme spor. En nordisk rikssamling eller utslettelse kulturelt og politisk er de alternativer vi har. Hver for oss er vi prisgitt massekulturens forflatning, samlet utgjør vi en faktor med et geografisk område som setter oss i stand til ikke bare å overleve, men også til å hevde oss internasjonalt.

En nordisk nasjonalstat som er seg sin verdi og styrke bevisst og som er fast besluttet på å forsvare seg — eventuelt med atomvåpen — og som hevder sin suverenitet basert på en vilje til forsvar, har ganske andre muligheter enn et splittet Norden delvis lenket til hver sin supermakt som vasallstat og offerbrikke i et vilkårlig maktspill.

Derfor hilser vi velkommen den nye bevegelsen Nordisk Samling, der som det første parti tar konsekvensen av utviklingen og åpner sin løpebane med å vise veien for det som nu er uomgjengelig og nødvendig — nemlig en nordisk rikssamling.

Idealisme kontra - -

Forts. fra side 5

lære. Senere blev den av grekerne kalt kristendommen og tilhengerne kalt kristne. I Apostlenes gjerninger 11. 26. står det: «Og et helt år var de sammen der i menigheten og lærte en stor skare, og i Antiokia fikk disiplene først navnet kristne».

Paulus skriver i Korinterbrevet 15. kap. 17. v.: «men er Kristus ikke oppstanden, da er eders tro unyttig, da er I ennu i eders synde».

Om oppstandelseslæren (kristendommen) kan man si at den danner et kompromiss mellom idealismen og materialismen. Etter denne lære skal sjelen først dø, og være død i kortere eller lengere tid, for så å gjenoppstå, og senere leve evig.

Jødene hadde den oppfatning at bare Gud kunne være i Himmelen. At et menneske kunne si at det ville oppstå fra de døde og sitte ved Guds høyre hånd, anså de som den verste gudsbespottelse. Etter jødisk lov var det dødsstraff for det.

Jesus ble derfor stillet for det Høye råd i Jerusalem og dømt til døden for gudsbespottelse. Jeg siterer fra Matheus evangeliet 26. 63: «Og ypperstetpresten tok til orde og sa til ham: Jeg tar deg i ed ved den levende Gud at du sier oss om du er Messias, Guds Sønn.

Jesus sa til ham: Du har sagt det. Dog, jeg sier eder: Fra nu av skal I se Menneskesønnen sitte ved kraftens høyre hånd og komme i himmelens skyer.

Da sønderrev ypperstetpresten sine klær og sa: Han har spottet Gud; hva skal vi mere med vitner? Se, nu har I hørt gudsbespottelsen?

Hva tykkes eder? De svarte og sa: Han er skyldig til døden».

Og vers 25. «Og alt folket svarte og sa: Hans blod komme over oss og over våre barn».

Den materialistiske jødedom har altså ikke bare forkastet den idealistiske arierdom, men den har også forkastet oppstandelseslæren, og dømt dens stifter til døden, og ved press tvunget romernes stattholder til å eksekverer dommen.

I den senere tid er det innen kirken oppstått en krets av geistlige som vil ha det, de kaller **kirkens enhet**. I praksis vil det si at de vil ha en forsoning med jødedommen.

Den som først tok kampen opp mot jødedommen

HAR DE SIKRET DEM «SANNHETEN OM QUISLING»?

Anfør kr. 9,— til vår postgiro 16 450 og De får boken tilsendt.

Folk og Lands baktjeneste

var Kristus selv. Han forkynte som før fortalt sjelens evige liv slik som ariske religioner hadde forkynt det før, og Paulus forkynte oppstandelsen, det Høye råd i Jerusalem dømte Kristus til døden, for de mente at oppstandelseslæren og læren om det evige liv var guds bespottelse.

Allikevel mener denne krets innen kirken at en forsoning er mulig.

Særlig er det biskopene i Amerika som er ivrige.

Det skal være en gammel tysk kardinal Bea som har utpekt seg som forsvarsadvokat. Han sier at grunnlaget for den kristne kirke er lagt av jøder og at «Kirken kan derfor ansees som en fortsettelse av Israel, det nye Israel». — Den kristne verden skulle altså være et slags Stor-Israel.

Men Kristus sa at «mitt rike er ikke av denne verden».

Kardinal Bea sier også at det bare var en minoritet som ropte «korsfest, korsfest».

Men evangelisten Matheus sier at «alt folket» ropte korsfest, og at «hans blod komme over oss og over våre barn».

Kardinal Bea sier at Jesus bad for jødene og at Gud hadde hørt hans bønn.

Hvordan vet kardinal Bea at Gud har tilgitt jødene?

Jesus bad også like foran sin død: «Er det mulig da ta denne kalk fra meg». Men Gud hørte ikke hans bønn.

Til jødene sa han: «Gråt ikke over meg, men gråt over eder selv og eders barn».

Det skulle tyde på at Kristus mente at Gud ikke ville høre hans bønn om å tilgi jødene.

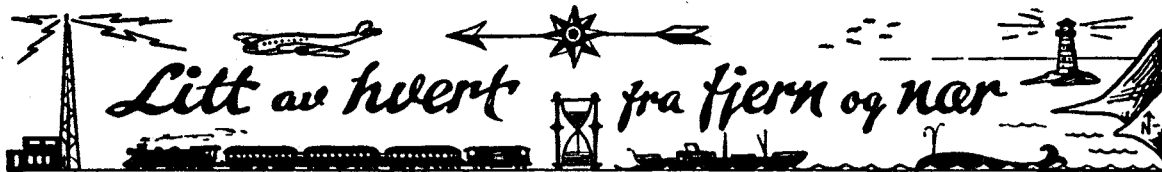
En forsoning med jødedommen synes bare mulig hvis man sløyfer Jesu forsoningsverk, men da er Jesu død forgjeves. Da er hans død intet. Og kristendommen og den kristne kirke er intet. Når man så tenker rent praktisk på saken, vil konsekvensene bli forferdelige.

Det tyske folk har nu betalt millioner på millioner i skadeserstatning til jødene. Men den katolske kirke har forfulgt jødene i snart 2000 år. Skulle jødene bli frikjent for skyld, så vil det bli et erstatningsbeløp så enormt at den katolske kirke ville bli ruinert. Åndelig og materiell ruin er den katolske kirkes fremtid.

Nu er det sagt at pave Paul VI's pilgrimsreise til Israel betyr en anerkjennelse av staten Israel. Det kan true verdensfreden.

Det er i sannhet dystre perspektiver når det gjelder den nye paves arbeide.

O. K.

ALARMERENDE VEKST

Efter anslagsvise beregninger av FN's statistiske avdeling stiger verdensbefolkningen med 36,5 millioner pr. år. Kina tallet for ti år siden rundt regnet 350 millioner mennesker, idag nesten 700 millioner! Man regner med at jorden i år 2 000 vil ha 8 milliarder mennesker.

*

UTVIKLINGSHJELPEN

Vi synes det er nyttig at folk får rede på hva all den velsignede utviklingshjelpen går til, siden vi her i Norge nå til og med har fått den som en egen post på skattesedlen. Her er et nytt bidrag i opplysningskampanjen:

«Stortingsmann» Kacaje i Nyassaland uttalte nylig: «Vår fører dr. Banda har ydet mere på fem år enn Napoleon noensinne har kunnet yde». Hans kollega Chibambo på sin side erklærte: «Hvis man ikke respekterer dr. Banda, så eter vi opp enhver som våger ikke å gjøre det!» Betegnende er en forordning av den samme Banda om at intet kjøretøy må passere hans statsbil. I motsatt fall vil det bli ilagt høy pengebot. En østerriksk lege ble for en tid siden prytt opp av Bandas folk på grunn av denne «forgåelse».

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMÅL! Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

ANNELISE PAROW

TANNINNSÆTNING
Trondheim

MALERARBEIDE OG RENGJØRING UTFØRES

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

RASEKAMPEN

Det er ikke bare i USA en strides om de svarte og heller ikke bare i Moskva, hvor svarte studenter demonstrerer på selveste Den røde plass fordi de påstår seg diskriminert av de hvite. Det meldes nå at det er rasemotsetninger også i den farvede verden selv. I Peking kom det således nylig til gatekamper mellom kinesiske og afrikanske studenter, hovedsakelig fra Kamerun, som følge av rasemotsetninger. Afrikanerne skal derefter ha forlatt Kina.

*

DEN STORE VERDEN-REVOLUSJON

«South African Observer», Pretoria siterer en melding i «New Statesman and Nation» i USA fra året 1942. Professor Harold J. Lask forkynder der meget betegnende: «— Denne annen verdenskrig er bare en del av den store verdensrevolusjon, som begynte i 1914 og til hvilken også den russiske revolusjon hører —»

*

DET KATOLSKE KONSIL

har ikke forløpet så fredelig som det synes å fremgå av norske pressemeldinger, hvor en vesentlig hører om den gamle tyske kardinal Bea som hører til på den venstre fløy og som vil bekjempe «antisemitismen» ved å oppgi kristendommen. På den annen fløy står bl. a. kardinal Ottaviani og den hollandske kardinal Alfrink, som under skarpe sammenstøt begge ble fratatt ordet. Ottaviani forlot derpå konsilet og holdt seg bort i 14 dage. I et 640 sider stort skrift til alle konsilfedrene avslører han «et gigantisk kommunistisk-zionistisk-frimurersk komplott for å ødelegge kirken».

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Har De husket bladpengene

?

SKRIVER I, KARLE?

Vi leser så øyet blir stort og vått at politiet også vil gjøre forsøk, som det heter meget betegnende, på å skrive sin okkupasjonshistorie. I den anledning tigges det penger hos Norges Almenvitenskapelige Forskningsråd. «Medlemmer av Politimedlemmernes forening blir bedt om å underrette sekretæren hvis man har nedtegnet hendelser fra krigens tid». Vi kunne eventuelt hjelpe herrene med noen små minner fra feststemte Tysklandsbesøk midt under «krigen», for ikke å snakke om arrestasjoner av både jøder og andre. En burde kanskje også ha med en liste over alle de som meldte seg inn i NS, men som fikk kolde føtter da tyskerne ikke lenger vant på frontene. Jo, herrene i politiet fra dengang, talte visselig med mangedobbelt bunn, for å sitere Berggrav. Så her blir det nok historie av vanlig godt jøssingmerke.

*

DET STÅR PENGER BAK

Vatikanets aksjeformue beløper seg etter foreliggende oppgaver til 12 milliarder dollars. Det er dobbelt så meget som for eksempel den nominelle kapital for samtlige vesttyske aksjeselskaper. Bortsett herfra disponerer Jesuiterordenen over en aksjeformue på 5 milliarder dollars.

FORBUNDETS KONTOR

i Kierschows gt. 5, Oslo er åpent alle hverdager undtatt lørdage fra kl. 10 til 15. Sekretæren treffes bare onsdag, torsdag og fredag i hver uke mellom klokken 11 og 15 — Telefon 37 76 96.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 32 14

Elspedisjonstid alle hverdager undtatt lørdage kl. 10-15. Redaktør Melsom treffes onsdag - torsdag og fredag kl. 11 til 15.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands:

Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land